

MÉS INFORMACIÓ

<http://almaenlaspalabras.blogspot.com/2024/08/entrevista-capotiana-francesc-baena.html>

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Au. del Parc 280
(Espai La Lluna)
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà

14/O1/2025, 19h

Moderadora: Maria Pons

FRANCESC BAENA

El caso de las almendras garrapiñadas

Lleida, 1972

Va estudiar Batxillerat i COU a l'institut Joan Oró i Arts i Oficis a l'Escola Municipal d'Art de Lleida. És també graduat en Educació Social per la Universitat Oberta de Catalunya.

Ha treballat com a recol·lector de fruita, peó en una impremta, repartidor de paqueteria, cambrer, discjòquei, tècnic de manteniment, monitor d'arts plàstiques, recepcionista d'hotel, pintor, retratista i caricaturista, xofer de la Generalitat de Catalunya i educador social.

Ha col·laborat en diverses revistes locals de manera puntual, principalment en la seva faceta com a dibuixant.

El caso de las almendras garrapiñadas és la seva primera novel·la.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

L'escriptor de Lleida Francesc Baena va debutar en la novel·la amb 'El caso de las almendras garrapiñadas', publicada a l'editorial Milenio. Des del seu llançament a principis d'any, ha estat un notable èxit i en la Diada de Sant Jordi es va situar com una de les més venudes.

“Volia fer un personatge amb qui qualsevol es pogués sentir identificat”

Quina ha estat la teva relació amb la literatura i per què et decideixes a escriure la teva primera novel·la?

A casa, mentre la mare coccia, el pare sempre era al sofà, llegint. Suposo que he heretat d'ell l'amor per la lectura i d'ella la fal·lera de “teòric” històries. Quant al fet de posar-me a escriure... va ser una mica com quan érem joves i al bar un dissabte a la nit algú deia: no hi ha pebrots d'anar a Salou de festa i tornar. Doncs una veueta dins meu em deia: no tens pebrots a escriure una novel·la. Llavors vaig llegir el vostre diari una entrevista a un noi que publicava llibre per primer cop, llibre que vaig començar a llegir poc després i que vaig trobar horrible. Vaig pensar: pitjor que aquest segur que no em surt... en resum, vaig tenir la gosadia del tipus estúpid que no sap molt bé on es posa: per a poder acabar un text amb cara i ulls vaig haver d'estar quatre anys trencant-me el cap. Quatre anys d'obsessió... i tot i així...

Quina és la seva essència

ANTONIO MEGIAS GIL
@amegias5

Quina, què volies explicar? Deia Bauman que tres dècades de neoliberalisme galopant ens havien deixat trinxats, sense llaços socials estables. Volia crear un personatge amb qui qualsevol es pogués sentir identificat: un home que se sent sol, que passa per la vida sentint-se insignificant i perdut, que va boig per gaudir de companyia però no ho aconsegueix perquè és una mica talós... el que es coneix com un perdedor, un looser, com diuen els anglesos però que, de sobte, sembla que per un cop la vida el somriura i sortirà guanyant, però... També he intentat reflectir contrastes, contradiccions, dubtes... com els que jo mateix tinc. Algú va dir que cal desconfiar d'aquells que sempre, sempre, es mostren segurs en les seves conviccions.

És una mena de paròdia de la novel·la negra amb to humorístic, d'on sorgeix la idea?

La primera versió era una simple comèdia romàntica. En deixar-la llegir a l'Emili Bayo, un dels grans escriptors dels que po-

dem presumir a Lleida, em va dir que trobava que li mancava un conflicte més potent. Llavors vaig pensar: “algú ha de morir”... i vaig canviar la història de dalt a baix intentant, de pas, ridiculitzar tant la típica novel·la policíaca (una pandèmia avui dia). He intentat fer les mateixes trampes i caure en els mateixos clixés, però fent comèdia. També hi ha moltes picades d'ullet a d'altres autors, a obres molt conegudes, a cantants i cançons, a personatges de còmic... tot un festival que, em diuen, suporta molt bé una segona lectura.

La novel·la té una estructura molt curiosa, com la vas plantejar?

L'estructura és el que més ha sorprès. Fa uns anys vaig llegir «Breu història del món», de Ernst Gombrich (anterior i molt millor que l'obra de l'il·luminat del Haran, on va a parar), i em va entusiasmar. Per això vaig voler llegir la seva «Història de l'art», voluminós i cèlebre llibre que porta ja setze edicions. Em començar a llegir tot en prefacis on l'autor comen-

tava els canvis de cada edició respecte de l'anterior... i se'm va encendre la llum. Vaig estar buscant si algú ja ho havia fet abans, però no vaig trobar res i m'hi vaig llançar.

Què es pot contar de l'argument?

Un recepcionista d'hotel obté un èxit inesperat i desmesurat amb la seva primera novel·la, que no para de reeditar-se, però, inexplicablement, ell no es troba a ningú que se l'hagi llegit i, el que és pitjor, això no li serveix per enriquir una mica la seva vida social, que és inexistent. Es troba sol, se sent un desgraciat, les dones l'eviten. Per acabar-ho d'adobar, es comet un homicidi i totes les pistes l'impliquen a ell com l'assassí. A partir d'aquí la novel·la canvia radicalment, s'hi sumen més veus de testimonis que ningú no esperava... es munta un sidral considerable.

Des de la seva publicació, la novel·la ha tingut una gran rebuda. Et va sorprendre? Com assumeixes l'èxit de vendes? Sí, ha estat una grata

Francesc Baena, escriptor

sorpres. El millor de tot, amb escriure, són les noves amistats que he pogut fer gràcies a la publicació del llibre, persones del món literari de Lleida a les que sempre havia admirat. També em fa molt feliç el fet de rebre missatges de persones, conegudes o no, que em fan saber que s'ho han passat molt bé llegint la novel·la, que han rigut molt.

Quina creus que ha estat la rao? Què penses que ha agradat més al lector? Suposo que anem necessitats de riure, tot i com va el món... o precisament per això. Crec que el secret ha estat riure'm de mi mateix des de la primera línia. També, potser, que he intentat utilitzar l'humor per a parlar, en el fons, de coses molt serioses.

Quins són els teus projectes de futur? Hi ha alguna altra novel·la en marxa? Suposo més responsabilitat afrontar la segona? Algú va dir que tots tenim dins una bona novel·la, i que el difícil és escriure la segona. El que sé segur és que ho intentaré, perquè m'ho he passat molt bé escrivint aquesta, de fet encara ric ara, com un

ximpler, quan lleigeixo els meus propis acudits.

M'agradaria acabar l'entrevista dedicant-la, de la mateixa manera que la novel·la, al meu enyorat amic

FOTO: T. Alcántara
Francesc Baena
visitant el diari
'La Mañana'

Antonio, que ens va deixar ara fa gairebé deu anys, i a la meua mare, que va morir el desembre passat i no va poder veure el llibre publicat. El títol és un

homenatge a ella, que feia unes ametlles garrapiñades delicioses. Tots dos eren persones admirables i amb un gran sentit de l'humor.

“Si hubiera sabido con antelación los graves acontecimientos que la publicación de este libro iba a provocar nunca habría siquiera empezado su redacción”, se lamenta el autor. El éxito tan desmedido como inesperado de esta obra acarreo para ciertas personas una serie de problemas y prejuicios terribles e inimaginables, entre ellos un brutal y mediático homicidio que conmocionó a la sociedad civil y al país en general. En la presente edición, con el escritor de la novela en prisión preventiva como principal sospechoso de tan truculento asesinato, la adición del brillante expediente policial a cargo del subinspector Pereira da las claves para entender uno de los casos más retorcidos y descacharrantes que se recuerdan. Será difícil olvidar todo lo sucedido en el portal de Federico.